

Anna Kinberg Batra: Almedalstal 2017

Talare

Anna Kinberg Batra
Partiledare

Datum

9 juli 2017

Plats

Visby, Gotland

Tack!

Välkomna hit! Välkomna hit till parken, välkomna hit till oss moderater här i dag. Välkomna ni som varit med länge, och välkomna ni som nyss har blivit medlemmar och börjat engagera er. Vi står här, oavsett om solen värmer eller det blåser snålt rakt i ansiktet, för vi tror på moderata värderingar om frihet och trygghet för alla.

Och välkomna hit till Almedalen, där olika åsikter möts och bryts.

Vi har frihet i Sverige och yttrandefrihet, och det kan vi vara stolta över.

Men vår frihet kommer inte gratis. Den måste alltid försvaras. För det finns dem som vill ta den ifrån oss. Terrorister. Extremister. Religiösa sådana, politiska.

I Hamburg har vänsterextremister skövlat gator, plundrat butiker och attackerat poliser. Och de senaste dagarna har vi sett nazister på Visbys gator. Vad får man säga i det här landet egentligen? Svaret måste vara: Nästan vad som helst. Tolerans är att stå ut med det du inte gillar eller håller med om. Men det finns gränser. Några finns i lagen: hets, hot och våld.

Men vi har alla också ett eget ansvar som vi måste bära. Vi måste upprätthålla gränser, både för oss själva och mot andra. Känn efter allihop här i parken och hemma: När sade du ifrån senast? Vad gjorde du sist du hörde någon säga något riktigt dumt? Fördomsfullt? Hatiskt? Sexistiskt? Rasistiskt? Varje sånt ögonblick spelar roll för vilket samhälle vi skapar tillsammans. Ni som bekämpar demokratin med hat och hot, ni som tar till våld mot andra som står i vägen, ni hatar allt Sverige står för. Och jag har en sak att säga till nazisterna på Visbys gator: Åk härifrån, Sverigehatare!

Det är snart tjugo år sen jag var här första gången, med Moderata Ungdomsförbundet, vi bodde på Snäckes camping en bit härifrån. Samtalen med semesterfirarna där gav minst lika mycket som seminarierna här inne i stan. Jag fick också öva mig på att backa med husvagn. Inte helt okomplicerat. Det är ganska trögt att få vagnen att röra sig, men det riktigt svåra är att få den att röra sig åt det håll du vill. Det är nästan lika jobbigt som att försöka få Stefan Löfven att satsa mer pengar på försvaret. Jag läste förresten i tidningen att det skulle vara Moderaterna som hindrar att det blir mer pengar till försvaret i höst. Det var länge sedan jag hörde något så dumt. Det visar hur viktigt det är att vara källkritisk.

Låt det därför bli glasklart vad jag säger till regeringen: vi har sagt att försvaret måste få minst två miljarder extra nu i höst. Men det bör bli mer än så. Annars går Moderaterna från förhandlingsbordet. För den frihet som vi alla älskar, den ska inte bara försvaras mot dem som hotar vårt land inifrån, utan även mot dem som hotar oss utifrån. Och till Magdalena Andersson som stod här bara för några dagar sedan och vurmade för stridsvagnar vill jag säga: Var du mer orolig för vad Ryssland kan göra vid Östersjön än vad Miljöpartiet ska säga på Harpsund.

Första gången jag talade på den här scenen, för två år sedan, talade jag om första jobbet. Ett av mina första jobb var att köra budbil, ett jobb som jag fick via Arbetsförmedlingen. Det var på den tiden som Arbetsförmedlingen faktiskt förmedlade arbeten.

I slutet av 1980-talet gick det till så här: Jag hade tagit studenten, jobbat ett tag, rest tills pengarna tagit slut, hade inget jobb, ingen utbildningsplats, ingen aning om vad jag skulle göra alls. Nähä, sade handläggaren och frågade om jag hade några kvalifikationer för något yrke. Jag hade gått naturvetenskaplig linje utan att kunna något praktiskt. Så jag svarade som det var. Nej. Men jag hade körkort. Det räckte bra. Det var högkonjunktur då, som nu, men en stor skillnad mot i dag var att det var ganska lätt att få jobb utan att kunna något särskilt. Sådana jobb som vänstern fnös åt då också, men som de flesta som har dem gläder sig åt att kunna betala hyran med. Jag har fortfarande aldrig träffat någon som har ett jobb som kallas enkelt men som skulle föredra, eller tycka det var finare, att leva på bidrag i stället. Handläggaren knappade in mina uppgifter

och det rasslade till i systemet. Ut ur matris-skrivaren kom en nästan meterlång lista med tillsvidareanställningar. Och en av dem var som chaufför på en kopieringsfirma. Där började jag, våren 1989, och fick bland annat köra ut rullar med ritningar till olika byggen. Möta attityder i byggbaracker. Det var lärorikt, särskilt för en 19-åring som fortfarande trodde att tjejer skulle tas på precis samma allvar som killar i arbetslivet.

Man lär sig mycket på jobbet. Och nästan allt börjar med jobben.

Sverige är fantastiskt. Sverige är ett av världens bästa samhällen att födas, växa upp och leva i. Så har det inte alltid varit.

Men dit har vi tagit oss. Tack vare hårt arbete. Svenska folkets slit och strävan. Det som har gjort vårt land starkt skapades inte av något politiskt parti. Det delades inte ut till folk uppifrån. Det byggdes inte av myndigheter, program eller åtgärder. Utan Sverige byggdes av företagande, flit och frihet. Den dag vi slutar ta det på största allvar, den dagen kan det snabbt gå utför.

För vi kan inte konkurrera med språket, eller höstvädret. Men vi har varandra.

I Sverige ska du kunna ha ditt öde i dina egna händer. Det är vårt svenska löfte. Det gäller oavsett om du är född här eller någon annanstans, och oavsett vilka dina föräldrar är.

Vårt svenska löfte är detsamma. Om du anstränger dig, om du lär dig språket och ett yrke, om du bidrar efter din förmåga till det vi kallar vårt, då ska du också kunna växa och få tillbaka. Inte bara mat på bordet och tak över huvudet, utan också kunna skapa ett gott liv för dig och din familj. Behöver man hjälp ska man få det. Men det är inte bidragslinjen som är det svenska löftet. Vägen in i samhället och in i den svenska gemenskapen går via jobben, ingenting annat.

Om du inte gör ditt, om du lever på andra fast du kan jobba, om du smiter från skatten, då sviker du din del av kontraktet. Och då funkar det inte. Sverige är ett samhälle att vara stolt över, men som vi måste jobba för allihop. För vårt samhälle är ingen kravlös gemenskap.

Jag är inte den första som talar om löften. Det har andra gjort också.

För några år sedan talade Stefan Löfven högtravande om det svenska löftet.

Det är stora ord för en man som nu ägnat tre år som statsminister åt att svika sina löften. Han lovade att inte höja skatten för vanliga löntagare, men har höjt den för nästan 1,5 miljoner, som sjuksköterskor, lärare och poliser. Han lovade Europas lägsta arbetslöshet men har fört oss längre därifrån.

Han lovade bättre skola och välfärd, men alltför många skolor sviker och vårdköerna växer. Det som skiljer oss moderater från andra är att vi tar löften på allvar. Vi lovar inte mer än vi kan hålla. Vi lovar inte allt till alla. Vi lovar inte att Sverige ska vara lätt, kravlöst eller att alla ska ha det precis likadant. Vi tror inte att jobb eller resurser till välfärden bara finns eller att Sverige är garanterat en plats i världstoppen.

Det är farligt att vara nöjd. Den som står still i en värld som rör sig, går i själva verket bakåt. Moderaternas uppgift är att ta Sverige ända dit vi kan nå.

Det finns tre stora hinder för att alla i det här landet ska kunna ha sitt öde i sina egna händer. Löser vi inte de här problemen tar vi framtiden ifrån oss själva.

Det handlar om utanförskapet och integrationen. Det handlar om jobben som måste kunna skapas i Sverige. Och det handlar om otryggheten och bristen på lag och ordning.

Sveriges första stora problem är det jag talade om när jag stod här första gången för två år sedan: utanförskapet och den bristande integrationen. Den som har jobb och är etablerad i samhället har det ganska bra just nu. Vi har högkonjunktur, men ändå skrivs fler arbetslösa in. Arbetsmarknaden klyvs mellan de som är inne i värmen och de som är längre och längre utanför. Störst är jobbklyftan mellan inrikes och utrikes födda.

Under en tioårsperiod kommer en halv miljon människor till Sverige. Det tar redan i dag nio år innan ens hälften av de nyanlända har någon form av sysselsättning.

Samtidigt som barnen får nya klasskompisar som inte kan språket och vars föräldrar inte går till jobbet. Som inget hellre skulle vilja, om de bara kunde få in en fot, men som känner att dörren är stängd. Runtom i landet finns 130

områden där färre än hälften av de vuxna jobbar. De brukar kallas utanförskapsområden. Smaka på det ordet. Det är som att Sverige har bitar som bryts loss, där det svenska samhällskontraktet inte gäller och ni som bor där inte får vara med. Det kommer jag aldrig acceptera.

Stefan Löfven har sagt det själv: någonting håller på att gå sönder i Sverige. Men hur många fler bitar ska brytas loss innan han börjar ta integrationen på allvar? Hur länge ska utvecklingen fortsätta innan han slutar vara nöjd och skylla ifrån sig? Så tar man inte ansvar för Sverige.

Integrationsproblemet går att lösa. Och lösningen måste börja med jobben. Vi måste få bort jobbklyftan mellan inrikes och utrikes födda – en klyfta på 100 000 personer. Mitt mål är att jobbklyftan ska halveras till 2025.

Det kräver ett bidragstak – det är helt orimligt att man kan få mer bidrag i lön och att en familjs inkomst kan gå ned när en i familjen börjar jobba. Så kan vi inte ha det.

Det kräver att de enkla jobben blir fler, så att fler kan få sitt första jobb.

Och det kräver integrationsplikt, med krav på att ta del av svenska värderingar och att lära sig det svenska språket.

Så bygger vi vägen in i det svenska samhället.

Sveriges andra stora problem är hur vi ska klara jobben i morgon. De flesta ritningar på papprena vi körde ut med budbilarna i slutet på åttiotalet överförs nu digitalt. När hundratals miljoner människor i Indien och Kina lyfts ur fattigdom skapas möjligheter för både dem och oss. Men det ökar också trycket på oss. Och i en värld där britter lämnar EU och nyckfulla presidenter försvårar handeln är det utrikesberoende mindre länder som vi som får det svårt.

Och låt oss inte lura oss själva. Sverige halkar efter. Det finns glada nyheter, som när Volvo visar vägen mot framtiden med elmotorer i alla bilar från 2019. Men vår ekonomi drivs just nu av en global högkonjunktur, av låga räntor och alldeles för lite av vår egen kraft att växa. Frågan är inte OM ekonomin vänder ner – utan NÄR. Och vad vi ska göra då. Att regeringen inte rustar nu när tiderna är goda – det är farligt och oansvarigt. Det kommer skapa stora problem

när konjunkturen vänder.

Den som menar allvar med ansvar för ekonomin måste tänka längre framåt, och agera rätt redan nu. Det är därför mitt mål är att vår ekonomi ska kunna växa och skapa en halv miljon nya jobb till 2025. Då kan man inte försämra och försvåra villkoren för jobbskaparna i Sverige, som regeringen gör nu. Då måste vi se till att företagare kan starta, investera och växa i vårt land. Stoppa skatthöjningar och i stället sänka skatt på företagande och jobb. Och ska vi konkurrera med kunskap kan inte svenska elever fortsätta ha ett års mindre undervisningstid i skolan jämfört med våra konkurrenter. Vi behöver fler lärare, en timme mer undervisningstid om dagen, och stänga de skolor som inte gör sitt jobb. Vi kan inte nöja oss med att vara landet lagom i kunskap som vi är nu – vi måste vara bäst. Nu vill regeringen höja skatten för över en miljon vanliga löntagare. Det handlar om flera av dem jag träffade i förrgår på akuten här på Visby lasarett. Det handlar om lärare och poliser. Att de inte får behålla ens hälften när man tar det där extra passet eller satsar på den där nya tjänsten är direkt omoraliskt. Det måste alltid löna sig att jobba. Det är därför vi vill sänka skatten för dig som jobbar. Mest för dem som tjänar minst. Det steg jag vill ta nu handlar om att vanliga yrkesgrupper ska få behålla 500 kronor mer i månaden. Det är extra viktigt för dig som känner att det är för mycket månad kvar i slutet på pengarna.

Magdalena Andersson lovade i veckan 20 nya miljarder till välfärden. Det är nog minst vad som behövs.

Men miljarder växer inte på träd. Det är vi alla som jobbar som måste jobba ihop dem. Genom att både sjuksköterskan och programmeraren går till jobbet i morgon igen. Genom att det är värt det för både honom och henne. Genom att dem som lever på bidrag börjar jobba.

Sambandet är enkelt. När fler jobbar är det fler som betalar skatt. Det är därifrån resurserna till välfärden kommer. Ju färre som jobbar, desto mer går till bidrag i stället för till sjukvård, skola och poliser. Konflikten i svensk politik handlar inte om att vi behöver välfärden, utan om att vi aldrig klarar den om vi inte klarar jobben. Konflikten står mellan Socialdemokraternas bidragslinje och Moderaternas arbetslinje. Att det lönar sig att jobba för en sjuksköterska hotar inte välfärden – det ÄR välfärden.

Sveriges tredje stora problem är otrygghet. Kriminella gäng kontrollerar hela bostadsområden. Var tredje kvinna är otrygg. Även i år strömmar det in anmälningar om sexuella övergrepp vid festivaler. I år är det i alla fall ingen som tror att det hjälper att rikspolischefen delar ut armband. Men är det någon som förstår vad en av regeringens ministrar menar med att övergrepp bemöts bäst med ”ett långsiktigt och genomgripande arbete med jämställdhetsfrågor”? Och det är jag som får kritik för att vara otydlig.

Låt mig då vara extra tydlig. Trygghet kräver fler poliser, lag och ordning och hårdare straff. Jag vill införa en ny brottsrubricering, grovt sexuellt ofredande, för den som kränker kvinnor, men där det inte går att döma för våldtäkt.

När det begicks övergrepp nu i helgen på Peace & Love-festivalen var polisens kommentar att ”det kanske bara rör sig om några gärningsmän.” Men inte någon festivalbesökare ska vara rädd för att gå ut, utan alla gärningsmän ska veta att de kommer åka in.

Står man inte ut med att kvinnor lever fritt och tar för sig i Sverige, då får man stanna hemma själv.

Ska man säkra tryggheten och sluta dalta med kriminella krävs ledarskap som tar trygghetskrisen på allvar. Det handlar inte bara om att mördare och våldtäktsmän går fria. Det handlar också om brotten bortom rubrikerna. När du kommer ut från jobbet och cykeln är borta. När du kommer hem från jobbet och ser att någon har brutit sig in. Det kallas för vardagsbrott. När de polisanmäls händer ofta absolut ingenting. Hälften av dem skrivs av direkt. I dag föreslår jag att det inte längre ska vara möjligt att göra så. Den som har blivit utsatt av brott och ringer polisen ska tas på allvar, inte mötas av att utredningen läggs ner direkt.

Nu har vi sett bortförklaringar, fortsatta avhopp från polisen och mycket annat, mycket annat än ledarskap, fler poliser eller skärpta straff.

När rikspolischefen inte klarar sitt uppdrag och säger ”hjälp oss, hjälp oss”. Vad säger då hans chef, Anders Ygeman? ”Att säga att polisbristen är akut, det är att ta till överord”. Vad säger då hans chef, Stefan Löfven? ”Att plötsligt bara skrika att det är kris i hela polisorganisationen, det tycker jag är att gå för långt.”

Men Stefan Löfven har också högre chefer. Sveriges väljare. Och vi måste se till, senast 9 september nästa år, att alla de här tre byts ut.

Integrationen. Jobbskapandet. Otryggheten. Det är problemen jag vill lösa.

Vi moderater tror på Sverige och vi tror på framtiden, men vi duckar inte för det som är svårt. Vi moderater lovar inte allt till alla – men det vi lovar tänker vi leverera.

Och det finns vissa saker vi aldrig tänker kompromissa med.

När en barnfamilj får mer pengar av att leva på bidrag än av att gå till jobbet – då säger vi stopp. Det ska alltid löna sig att arbeta.

När bidragen riskerar att tränga ut välfärden, då säger vi stopp. Vår gemensamma välfärd, skolan, vården, eller våra pensioner, måste gå före. När det finns skolor där inte ens hälften av niorna får godkänt – då säger vi stopp. Vi ska ha nolltolerans mot dåliga skolor.

När det finns områden där kriminella gäng styr, då säger vi stopp. Lag och ordning ska gälla överallt och brott ska aldrig löna sig.

När utanförskapet växer och vägen tillbaka blir allt längre, då säger vi stopp. I Sverige tar vi hand om varandra och vi håller ihop.

Det är så vi uppfyller vårt svenska löfte. Det är så vi ser till att alla har sitt eget öde i sina egna händer. När värderingskartan ritas om kan man kanske tro att klassiska värderingar och ideologier spelat ut sin roll. Men våra värderingar, liberalism och konservatism, insikten om att frihet och trygghet behöver varandra, behövs inte mindre i dag utan mer. Ibland säger Stefan Löfven att han står i mitten. Sedan höjer han skatten för barnmorskor, lärare och poliser. Låter Jonas Sjöstedt sköta ekonomin, Gustav Fridolin ta hand om flyget och talar själv om utförsäljning av barn på börsen. Rätt långt till vänster om mitten.

För mig är mitten något annat. Det är att alla har ett jobb att gå till. Att det alltid lönar sig att arbeta. Att bidragen aldrig tillåts tränga ut välfärden. Att välfärden finns där och fungerar när man behöver den. Att skolan ger kunskaper som rustar eleverna för livet, att polisen kommer när man ringer, att

försvaret säkrar landets gränser. Att vi har rätt att ställa höga krav på vårt samhälle, men också bli förbannade när det inte funkar som det ska.

Jag tänker se till, och göra det som krävs, för att alla ska kunna växa och ingen lämnas utanför. För det är först när hela Sverige jobbar som hela Sverige kan växa.

Det är därför vi har två tydliga mål för vår jobbpolitik: att jobbklyftan ska halveras och att det ska skapas en halv miljon fler jobb till 2025. Det är därför vi ska se till att vi får fler poliser och hårdare straff.

Det är därför vår plan för ett starkare Sverige har reformerna för att ta oss dit.

Och allt det här bygger på att arbetslinjen utvecklas – inte avvecklas.

Jag tänker jobba dag och natt för att ge Sverige en ny alliansregering. Vi behövs för att klara integrationen, jobben och tryggheten. Det är bara vi som har svar på dagens problem.

Ni hörde i måndags när Jan Björklund talade om hur klassresan börjar:
”Människor ska få bidra istället för att leva på bidrag”.

I tisdags lyfte Annie Lööf fram klyftorna mellan orter och mellan människor.
”Vi får aldrig acceptera att Sverige delas”.

I torsdags talade Ebba Busch Thor om bristen på trygghet när kriminaliteten ökar. ”Rätten att leva i trygghet, det var den absolut första stenen vi la i det svenska välfärdsbygget”.

Det är vi som ser Sveriges problem och som har politiken för att lösa dem. Vi har så mycket gemensamt redan nu som Sverige skulle behöva se resultat av så snart som möjligt.

Vi kräver tillsammans att regeringen stoppar skadliga skattechöjningar, annars väcker vi misstroende. Ingen minister ska gå säker. Och även om alla tyvärr inte vill det än skulle vi snabbt kunna enas om och genomföra en gemensam budget som behövs för att lösa integration, säkra jobben och öka tryggheten.

Jag vill hålla ihop alliansen både före och efter valet för att kunna ge Sverige en ny och bättre regering. Hur det går i valet bestämmer väljarna, där varje röst spelar roll. Det kan bli ett komplicerat läge. Men en röst på Moderaterna är inte en röst för att Stefan Löfven på ett eller annat sätt sitter kvar. Det är en röst för att byta ut honom och ge Sverige en ny regering som får jobbet gjort.

För Sverige behöver en regering som tar problemen på allvar och gör något åt dem.

Vi ska bryta utanförskapet och klara integrationen. Vi ska få hela Sverige att jobba och jobbskaparna att bli fler.

Och vi ska se till att det aldrig lönar sig, utan alltid straffar sig, att begå brott.

Sverige ska kunna vara ett land där det viktigaste inte är varifrån du kommer utan vart du är på väg. Det är krav du har rätt att ställa på Sverige, och vi på varandra. Det är vårt svenska löfte.

Och det är därför Sverige behöver Moderaterna.

Tack!

Taggar

2010-tal, 2017, Almedalen, Kvinna, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/anna-kinberg-batra-tal-i-almedalen-2017>